Punkter, i hvilke man i høj Grad har forsyndet sig mod Kvinderne." Endelig henledede han Opmærksomheden paa, at man nu burde gøre det Skridt fuldt ud, som man ved Arveloven af 1845 kun gjorde halvt, altsaa give Kvinderne lige Arveret med Manden. „Naar Kvinderne fik lige Arveret med Mændene, og naar de dertil fik friere Raadighed over deres Ejendom, og fremfor Alt, naar de fik en langt større og lettere Adgang til Næringsdrift, da vilde derved Vejen være banet for dem til at indtage en langt værdigere og selvstændigere Stilling i Samfundet, medens der for dette vilde være vundet mange, tildels udmærkede Kræfter, som nu ligge ubenyttede." *) Lehmanns Opfattelse fik straks Tilslutning fra den daværende Departementschef, senere Stiftamtmand *Dahl,* der erklærede det for aldeles nødvendigt at give de Kvinder Fuldmyndighed, som skulde udøve nogen Næring; han vilde endog finde det rettest, at man gav Kvinderne netop samme Myndighed som Manden. Justitsministeren var derimod betænkelig ved at gaa videre, end Lovudkastet havde gjort; det stemmede jo med, hvad der gjaldt i Norge (siden 1845), Dog var han villig til at give Kvinder Fuldmyndigheds-Bevilling i særlige Tilfælde og under visse nærmere Bestemmelser. Hvor varsom han i det Hele var overfor dette Spørgsmaal, fremgik tydelig af Lovudkastets Motiver, hvori det hedder, at det naturligvis vilde staa Forældrene aabent at faa Konfirmation paa Bestemmelser om, at Børnenes (særlig Døtrenes) Arvemidler fastgøres, og at der heller ikke skulde være noget til Hinder for, at „den frie Raadighed over Formuen ved et Umyndighedsdekret betages saadanne Kvinder, hvem det paa Grund af svage Aandsevner eller andre Omstændigheder ikke kan tillades selv at bestyre deres Midler". Mærkeligt nok udtales samme Steds: „Ved denne friere Raadighed over deres Formue vil der i mange Tilfælde kunne aabne sig Adgang til Erhverv," og „der var ingen Grund til at antage, at de i den nævnte Alder her mere end i andre Lande letsindig skulde sætte deres Formue over Styr." At Ministeren dog i Virkeligheden var velvillig stemt imod Kvinderne, viste han ved at udtale, at „vægtige Grunde tale for Kvindens lige Arveret", og ved at love at tage Spørgsmaalet herom under nærmere Overvejelse.

Loven gik nu til anden Behandling og til et Udvalg, som foruden Lehmann og Dahl kom til at omfatte Kaptejn

*) Denne mærkelige Tale, et ypperligt Indlæg for Kvindesagen, som her er gengiven i Uddrag, saavidt muligt med Talerens egne Ord, findes i Rigsdagstidende for 1857, Forhandl. paa Landstinget, Sp. 40—44.